Kmetijſke in rokodélſke novize.

Na ſvetlobo dane od z. k. kmetijſke drushbe.

№ 22. *V ſrédo 29. Velikitravna.* **1844.**

Te novize pridejo vſako ſrédo na dvéh zhetertnih liſtih v Ljubljani na ſvetlo. Plazhujejo ſe v piſarnizi z. k. kmetijſke drushbe v hiſhi 195 v Šalendrovi ulizi bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiſte, ki jih ne dobivajo po póſhti, sa zélo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejemljejo ſe pa pri natiſkovavzu na Bregu Nr. 190. Po poſhti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol léta 1 fl. 15 kr. Po vſih z. k. poſhtah ſe snajo dobiti.

Kratka molitvica.

(Poleg Čelakovskiga.)

Gospod Bog! obvari
Sétvice košate;
K žetvi obilni stvari
Njim klasičke zlate.

Dom nam zléga brani,
Hud'ga ognja sténe;
Dolge véke ohrani
Vérne vse Slovene! S.

Perporozhenje zhbelarſtva.

Rasun jeſenſkiga sdrushenja, kténo je bilo v novizah Nr. 7 perviga tezhája popiſano, tiſtim, kteri urno ſpomlad goſte zhbele imeti, in sgodaj roje dobiti hozhejo, ſhe dve ſkuſhnje perporozhim:

1. Poreshi obilno ſatjé. Kakor vertnar, kterimu ſe vejize ſmilijo, nikdar lepiga drévja sredil ne bo; ravno taka je tudi per zhbelah. Pogoſto ſe pertoshijo zhbelarji, de ſe zhervi v ſatjú saredíjo, in de jim tako imenovan volk pogazhe pripreshe; ali ſami ſo ſi tega krivi, ker ſe jim je prevezh nôsha ſmililo. Ṣpomlad torej, kadar vidiſh, de she zhbele pogoſto na nogah noſijo, vſak panj po verſti is zhbelnaka vsemi, poloshi ga rahlo narobej (na herbet), vsemi ſpodno deſko ali diljo prozh, oſnashi jo, in poreshi ſatjé tako slo, de ga mozhnim zhbelam sa eno ped, bolj ſlabim pa komaj pol pedi puſtiſh.

2. Pitaj zhbele s zhiſto ſterdjó. Navada je, zhbelam smiraj le jemati, in nikoli nizh dati: sdaj pride ſoſednja po ſterd sa sdravilo, sdaj jo hozhe imeti goſpodinja sa boshizhne prasnike i. t. d. To ſtorí, de ſe zhbelnaki s merlizhi polnijo, zhe ſlabo vreme pride, ker ſe ljudje s ſterdjo nepreſkerbijo.

De ſe ti enaka ne sgodi, perhrani nekoliko ſatjá, ktero ima sadelano ſterd; nareshi s ojſtrim nosham piſkerze, in puſti, de ſe zhiſta ſterd na mlazhnim (ne vrozhim) kraju ſkupej ſtezhe. Bres take ſterdi, ktéra v lonzu okovarjena in s ſvinſkim mehirjem pokrita, deſet let dôbra oſtane, ne ſme nobeden zhbelar biti. — Med táko ſterd vlij zheterti del vode, puſti obedvoje v kaki poſódi per ognju savreti, in daj zhbelam ſpomlad, kader valijo, in drugikrat v ſlabim vremenu. Nar loshej pitaſh v koritzu, v ktériga kake ſlamize vershesh, de ſe zhbelize ne vtopijo, na vezher in od sadej panja, de ſi róparz ne privadiſh.

To je edini perpomozhek is ſlabih zhbel dôbre narediti; zhe torej vidiſh, de ti kak panj ſlabéti sazhne, poreshi mu ſatjé, pitaj ga s zhiſto ſterdjó, pomanjſhaj mu proſtor s dilizo, de zhbele ne obúpajo, in ako le matizo imajo, she zhiſto oſlabljene boſh na noge ſpravil.

Deſiravno nam ſlabo vreme doſtikrat veſélje kalí, je vender zhbelarſtvo prijetno délo in nedolshen kratek zhaſ, poſébno sa perletne ljudí. Na ſtare dni, kader zhlovek sa vſe veſélje tega

ſveta omersne, najde ſhe vender per zhbelnaku kratek zhaſ! — Doſtikrat ſim vidil ſtariga ſivzhka, ktéri je po palizi do zhbelnaka perlesel, ſliſhal ſim ga pertoshiti ſe s ſolsnimi ozhmi, de mu v ſtarih dnéh vſe narobej na ſvetu gré: sèt po ſvoji glavi goſpodari, otrozi nevbogajo i. t. d., ſamo zhbelize ga ſhe rasveſelíjo, de posabi na krishe in tesháve. Viditi jih, kako ſe h roju perpravljajo, in kako ob ajdni paſhi teshko obloshenim luknja ali shrélo premajhno hôdi, — miſliti, de vſaka njemu noſi, — vſe to ſtorí, de ſtarimu zhloveku, ako ga tudi she tesha lét k semlji vlezhe, vunder ſhe v veſélju oshiví.

Pazh reſnizhen je latinſki pregovor, ktéri ſe po naſhim takó glaſí:

Zheſar okó ne vidi,
Serze ne shelí.

Ni mu ſkerb, lovſke pſé lajati ſliſhati, tiſtimu, ktéri ni ſtreliz, pa naj vſtrelí le eniga sajza, sagotovim ga, de mu nobeni godzi tako po miſlih sagodli ne bojo, kakor zhe pſi, sajza sbudivſhi, hrup sashenejo. Enaka je tudi s zhbelami. Ni mi bilo mar sa nje, od daljezh ſim ſe zhbelnaku vganil, dokler jih niſim ſam imel; ali komaj ſim ſi jih omiſlil, in she mi nobena ſenza ni tako dopadla, kakor per zhbelnaku.

Satorej, prijatel, zhe hozheſh imeti nedolshno veſelje in kraj, kjér boſh posabljivſhi teshav tega shivljenje dôbre volje oſtal — omiſli ſi zhbele! Sa néke goldinarje, ktére doſtikrat en vezhér sapraviſh, lahko dva roja kupiſh; in kader zhes tebe pridejo dnévi, v ktérih boſh s Modrim sdihnit mogel: „Goſpod, ne dopádejo mi!“ — takrat ſe boſh ſpolnil per zhbelnaku ſedijozh mojih beſed in rekel boſh: „Snajdil ſim ga sa kratek zhaſ in veſélje!“ —

Notar.

Od navádnih napak pri mléku.

(Pogovor živinskiga zdravitelja (lékarja) z hišno gospodinjo.

(Na dalje.)

Zdravitelj. Druga napáka pri mléku, ki se večkrat primeri, je, če krava preveč vodéno mléko dajé, to je táko mléko, ki je prav rédko in višnjevkaste farbe, malo smetane dela in prav malo siroviga masla ali putra v sebi imá.

Mina. Zlasti po leti nam táko mléko večkrat nagája.

Zdrav. Tudi tega so razne reči krive. Táko mléko pride večidel od slabe ali spridene klaje, od gole slame, od močirne trave, i. t. d. torej se tó, kakor ste prav povédali, večkrat po leti pri zeleni ali frišni klaji ob dežévnim vremenu prav rádo zgodí. — Dostikrat je tega pa tudi oslabljen želódec kriv. — Stare krave, telice po pervim teletu, kakor tudi bolne krave pri in po vsaki hudi bolezni dajo po navadi bolj vodéno mléko, ali ga pa clo zgubé.

Tukaj se mora pred vsim nar pred zvediti, kaj je tega krivo, de se, če je mogoče, vzrok odpravi, postavim spridena klaja. Slabotnim kravam naj se tečna piča dajé; stara in neozdravljiva živina naj se pa ob pravim času pobíje ali zakóle. — Oslabljen želódec se z tem le ozdraví: Zmešajte štupe iz kolmeža, enciana (cviča) in solí od vsaciga 6 lotov in jo dvakrat ali trikrat na dan po dvé veliki žlici kravi z klajo vred dajte, ali pa se z poličam tople vode zmeša in živini v gobec vlije. Zraven tega se mora pa krava z dôbro in hladno pijačo preskerbeti in v suhim hlevu, kolikor je mogoče, imeti. Če je pa kaka bolezen tega kriva, se bo zopet mléko poboljšalo, kakor hitro se bolezen odpravi.

Mina. Vidijo, to mi pri Njih nar bolj dopáde, de mi povsod lékarski prepis (recept) dajo, to je več vredno, kakor vse drugo.

Zdrav. Prepis pravih lékov ali zdravilov, ljuba moja, je rés poglavitna reč; tóde opomniti vas moram, zdravilam ne preveč zaúpati. Poišite pred vsim narprej vzroke bolezni, in perzadevajte sí té nar pervič odkloniti in odpraviti. Potem še le zamorejo zdravila kaj pomagati. Če bi bil komu pezdér v okó padil, gotóvo najboljši lék bi mu ne pomagal nič, dokler pezdér iz očesa ni. Ravno tako je tudi z vsako drugo boléznijo; povsod se mora vzrok bolezni odpraviti; če pa to več mogoče ni, se mora saj skerbeti, de se vzrok zopet ne ponavlja. Grozno bo pa tisti goljfan, ki vseskozi le po čudnovitih štupah in druzih skrivnih sdravilih poprašuje. Ne manjka se tudi tacih ljudí nikjer, ki slepoto mnogih kmetovavcov k svojimu pridu obračajo, vsiga zlodja vkupéj zmešajo, in de bi svojo goljfijo skrili, ga z ogljevim praham počernijo ali pa z ceglovo moko porudečijo; zraven tega se pomišljujejo in delajo, kakor de bi — Bog vé kaj — vedili, in preden se kdo previdi, je že opehárjen in goljfan. Kdor vam za bolno živino kako zdravilo ponudi, brez de bi bil bolezen spoznal in nje vzroke raziskoval, ne zaúpajte mu nič, on je le — slepár! To sim vam hotel memó gredé povédati. — Zdaj se bova pa kaj od druge napáke pri mléku pomenila, to je od grenkiga mléka.

Grenko mléko pride večidel od tod, če je krava kake grenke zeliša žerla, postavim: pelin, vratič (Reinfarren), grenko ali močirno dételo (Bitterklee), vsačno zéle ali štir (Bingelkraut), poljski mlečik (Gänsediestel), poljski ženof (Ackersenf) i. t. d.; po divjim česnu, lanjeni préši, plesni slami in nektérih druzih zeliš pa mléko večkrat tudi smerdeti jame. Nar večkrat pa krave tačas grenko mléko dajo, kader imajo kako bolezen na jetrih, zlasti takrat, kader imajo zlatenco (Gelbsucht), od ktere mléko rumeno in od primešaniga žolča tudi grenko postane. Tukaj se pomaga nar poprej, če se kravam dôbre in če je mogoče zelene klaje, in zdrave vode piti dajé; razun tega jim pa tudi nasledni lék pomaga: Vzamite dva lota

štupe od encianovih korenin in osem lotov grenke solí. Ta zmes se da kravi na klaji, ali se ji pa z mlačno vodó zmešana v gobec vlije; to délo se ima pa več dni eden za drugim opravljati, de se živinčetu popred bolezen odpravi.

Mina. Naj mi povedó: ali se ne smejo zdravila živini tudi skozi nosnice vljivati, kar sim že tolikrat vidila?

Zdrav. Ravno prav, de me tega opomnite; to reč na tanjko razložiti, je našim kmetam silno potrébno. Le poslušajte me; bote slišali, kaj de je prav. — Živina ima nos, kakor tudi človek le zató, de skoz njega diha; z gobcam ji gre pa žreti, naj bo klajo ali pa zdravila. Zdravila morajo v želodec priti, od ondod pridejo v kri in tako dalje; tù sèm pa pélje prava pot le skozi gobec. Skozi nosnice pa pélje pot v pljuča; človek in živina imatà pa nosnice le za to, de skoz nje dihata. Skušnja vsakdanja nas učí, če se nam kadaj le kakšna kapljica vode ali druga drobtinica v dušnik (Luftröhre) zaletí, nas hud kašelj prime, in de se je že veliko ljudi in živine ravno zavoljo tega zadušilo. Neizrečena neumnost je tedaj živini lekarij skoz nosnice dajati! Pa ne samo neumno je to delo, ampak tudi silno nevarno; nobeden umen sdravitelj tedaj tega dan današen več ne špoga. Če bi pa kak slepar vaši živini zdravilo skozi nosnice vliti hotel, temu plačajte pri ti priči bokal vina, tode z to pogódbo, de ga bo skozi nosnice v se spravil. Jes stavim, kolikor hočete, de se ga ne bo lotil; ampak celiga bo pustil.

Mina. Zahvalim Jih za to podučenje, nihče ne bo več moji živini kaj skozi nosnice dajál!

(Dalje sledí.)

Kogá nam je sedaj nar bolj potreba?

Med učenimi, ki se za oblaženje Slavjanov trudijo, glasoviti gosp. Dr. J. P. Jordan tako sloví, de za našo dolžnost deržimo, tudi v téh novicah od njega kaj govoriti, ker smo svesti, de bi marsikteri úkaželjni bravci krepke izdelke njegoviga časopisa radi brali in jih v svojo in v domovine dobro obernili, ako bi jim znani bili. Imenovan gosp. Dr. Jordan je vrednik nemškiga časopisa: „Jahrbücher für slawische Literatur, Kunst und Wissenschaft“, ki po en zvezik vsak mesec v Lipsii na svitlo izhaja in sicer letas drugi tečaj. *) Velja 6 goldinarjev srebra na leto. —

Od domorodniga duha g. Jordana in njegove skerbi za naprédik posébno prostiga slavjanskiga ljudstva naj se bravci sami prepričajo iz naslednjga okrajšaniga spisa, ki je pod nadslovam: „Koga nam je sedaj nar bolj potreba?“ v pervim zvezku letašniga tečaja zapopaden. Dr. Jordan tukaj te le sredstva za omikanje in osrečenje ljudstva serčno priporočuje:

„Permérne in namenu prilične bukve za ljud-
„stvo so pred vsem drugim potrebne. Na omika-
„nji ljudstva je veliko ležeče. Čimu so nam lepe
„pesmi? čimu prijetne pripovesti? i. t. d. ako je
„pa le samo nekoliko stó ljudi, ki jih brati zamore-
„jo? Plemenitost pismenstva in zmožnost ljudstva
„ne leži v tem, de nekoliko stó ljudi pismenstve-
„ne izdelke umé in sad duhovniga omikanja uži-
„va, ampak iz množice bravcov izvira.“

„Razcep med slavjanskimi pisavnimi jeziki je
„res tako širok, de bo célo stoletje in več mi-
„nulo, prejden se bodo te razrečja (dialekti) eno
„drugimo spet dovoljno približale. Zato pa nad
„tem zjedinjenjem obúpati ne smemo; ako bodo
„nar imenitniši spisatelji našiga rodú vsak neko-
„liko h tem pripomogli, bomo kmalo edinosti bli-
„že dospéli.“

„Okó pa, v kterim naj se duhovna edinost slav-
„janskiga slovstva ali literature očita, je tako
„imenovano prosto ali ljudsko pismenstvo
„(Volksliteratur). Bukev tadaj za ljudstvo nar
„pred potrebujemo. Kaj pa naj bi té obsegovale?
„kakšne naj bi bile? Poglaviten namen bukev naj
„bo: podučenje in duhovno oblaženje, kteriga naše
„ljudstvo nar bolj potrebuje. Bukve tadaj, ki se
„mu v roke dajo, naj reči popisujejo, kterih
„znanje je poljodelcu koristno in potrebno; nar
„pred poljodelstvo in rokodelstvo in mno-
„gotere popravljanja v njih; sredstva kmetovsko
„premožnost povzdigniti; deželske postave,
„kolikor kmeta zadevajo; deželno bitje ali stá-
„nje, njegovo prejšnost in sedajnost; dogo-
„dovne, zemljopisne, narodopisne in der-
„žavopisne izvestja i. t. d. Pri téh bukvah
„bi se pa ne smelo na to gledati, de bi té le
„poželenju do kratkočasnosti in razveselenja brav-
„cov vstregle; zakaj v življenji naj pravna ojstrost
„nadvladuje; gorečnost za národ, domovino in
„Cesarja naj slad do branja gojí in spodboduje.

(Konez sledí.)

---

*) De se bodo pa bravci od vedenja vrédnih izdelkov tega časopisa sami prepričali, jim tukaj obseg perviga letašniga zvezka oznanimo, kterimu je obraz glasovitiga g. Šafarika pridjan.

I. Biographien. Lucian Mušicky und das Serbenthum.
II. Sociale Zustände. 1) Was thut uns jetzt am meisten Noth? 2) Ungarische Reichstagsscene. 3) Das ungarische Strafgesetz. 4) Die ungarische Magnatentafel. 5) Perczal gegen die Regierung und die Kroaten. 6) Böhmischer Sprachunterricht in Wien. 7) Böhmische Lieder im deutschen Theater. 8) Deutsches Theater in Kuttenberg. 9) Böhmisches Examen in Moskwa. 10) Unterrichtswesen in Russland. 11) Unterrichtswesen in Polen. 12) Das »Ausland«.
III. Literaturgeschichte. 1) Das nationale und literarische Leben der Slowaken in Ungern. Von Miloslav Hurban. 2) Die periodischen Schriften in Russland im J. 1843. 3) Die russische literarische Zeitung. 4) Kopernik. 5) Die esthnishe Sprache.
IV. Geschichte und Alterthümer. 1) Bausteine zur slawischen Mythologie. Aus lateinischen und griechischen Quellen von W. Bernhardi. 2) Das Todaustreiben bei den Kaschuben. 3) Ueber die Halloren, als eine wahrscheinlich Keltische Colonie, den Ursprung des hallischen Salzwerkes und dessen technische Sprache, ein Versuch von Ch. Keferstein, Halle 1843. 4) Bernstein in Südrussland. 5) Labyrinthe in Lappland.
V. Geographie, Ethnographie und Statistik. 1) Kaschubische Orts- und Volksnamen. 2) Statistik der russischen Lehranstalten. 3) Moskwa's Einwohnerzahl. 4) Finnlands Einwohnerzahl.
VI. Sprachforschung. 1) Ueberreste des Slawischen in der altenburgischen Mundart. 2) Altenburgische Volkssagen. 3) Verderbniss der polnischen Sprache.
VII. Schöne Wissenschaften und Künste.
VIII. Bibliographie. Kmetijske in rokodélske Novize. Časopis česk. Mus.
IX. Miscellen.

To refnizo me je dolga fkufhnja uzhila.

Pred vezh létmi je bila moja shitniza s grofzi (shitnimi moli) takó napolnjena, de je vfe mergolélo; shito in pofébno pfheniza je bila takó pojedena, de fo jo kupzi sapuftili, in vfe fkufhnje in perpomozhki pregnati jih, fo bile saftonj. Sadnjizh pride dvoje Láhov k meni is Karnje turfhizo mérit, ter mi nju eden rézhe: Gofpod! sakaj ne fpravite is fvoje shitnize fhkodljivih merzhefov? Pomashite shitno paloto s janeshovim oljem, in smefhajte s njo shito, in kmalo bodo moli poginili. Imenovaniga olja fim kupil sa 12 kr. ter fim ftoril, kar mi je moj dragi Lah fvetoval; she pervo nozh jih je filo veliko pofhlo, fam ne vém kam, in zelo léto nifim vidil nobeniga vezh; drugo leto fhe le fe jih je poredkama perkasovati jelo nekaj, sopet tó ftorivfhi, kar mi je bilo fvetovaniga, fim jih gregnal zhifto vfe, in vidil ga nifim she zhes petnájft lét nobeniga vezh.

C. S. F.

Povedka.

(Snano je), de je na fvetu veliko vezh ftarih shenfkih, kakor moshkih. Od kod to pride? Nék sdravitelj mifli, de to od tód pride, ker shénfke zeli dan klepetajo. Govorjenje pljuzha vterdi in to shivótu dobro dé. — Şaj jo je mosh morebiti sadel!

Prislovice

Štajerskih Slovencov.

61. Ta ima otrók, ko šoštar kópit. 62. Kter bi hotel vsim ljudem usta zapošiti, bi moral veliko platna imeti. 63. On gre (al' dela), kó bi den pel. 64. Kter detelo kluva, na njegove perste pada. 65. Kter se z' mokrim bratom združi, ne bo dolgo suh ostal. 66. Hitro začeto je dvakrat prijeto. 67. Sej si za tiga delj ne boš dlani pipal. 68. To 'mu je zanóhtilo. 69. Vrana vrani oči ne spika.

A. Krempl.

Befédna vganjka.

Befédo fhtirih slogov vam
Prijatli! uganiti dam:
Iména je zhaftitljiv'ga,
Sgol tudi fpola moshkiga,
Per shenitvi kmetam snana,
V vafi fzer le en'mu dana.

Rasmakni sloga dva po dva:
Isftarana, savershena
In fpola shenfkiga bo ftvar.
De ravno semlje dragi dar,
V kotu tamnim le leshí,
Zhe jo kovazh ne ponoví.

L—z.

Snajdba vganjke v poprejfhnim liftu je:
Kri — vize — krivize.

Shitni kup.	U Ljubljani 25. Velikitravna. fl.	kr.	U Krajnju 20. Velikitravna. fl.	kr.
1 mernik Pfhenize domazhe	—	—	1	30
1 „ „ banafhke	1	27	1	30
1 „ Turfhize . . .	1	5	1	8
1 „ Sorfhize . . .	1	8	1	9
1 „ Rèshi	1	2	1	7
1 „ Jezhmena . . .	—	52	1	—
1 „ Profa	1	1	1	6
1 „ Ajde	1	—	1	6
1 „ Ovfa	—	39	—	42

Profhnja.

Ki fim „bukve sa kmeta“ pifati sazhel in pri vezh drusih priloshnoftih, pofébno pa sopet v poflédnjimu softávku od „navadnih napák pri mleku“, fim fe dovelj priprizhal, kakó malo selifh je fploh po krajnfkim imenu snanih in kakó potrébno bi nam bilo, vfe flovenfke imena tráv, séliſh, germóvja, drevéf in vezh drusih raftlin vediti. Vfak Şlovenez, ki je she kadaj v ti rezhi kaj pifal, mi bo poterdil, de refnizo govorim. Ta potréba fe pa fedaj pri nafhih „Novizah“ nar bolj ozhitno kashe, kér tukaj od rasnih rezhí vfefkosi govorimo, v ktérih nam nafh nar bolj flovenfki befednjak fvetovati nemore.

To potrébo, mnogotére séliſha po krajnfkim jesiku imenováti, fo nafhi botanikarji she davnej obzhutili in persadeváli fo fi, kar je bilo mogózhe, take iména po zeli domovíni preifkovati. Zhe fo po ti poti ravno lépo mnoshizo tazih imén fkupej fpravili, jih v tem popifu vender le fhe prav veliko manjka, in kdo vé, zhe fo vfe, ktére fo tukaj sasnamvane, tudi te práve?

Kakó bi pazh mi ta namén nar loshej dofézhi samógli? — Jeft miflim takó le: Naj bi vfaktéri domoródez, ki na deshéli shiví, in komur je blagor fvoje domovíne pri ferzu, eno vfaziga pleména góri imenovánih raftlin, koríftnih in ftrupénih, kjer jo najde, vtergal, med pôlo nar flabejfhiga papírja varno f-hranil in krajnfko imé, ki ga fam vé, ali ki ga je morde od drusih svédil, sraven perpífal. Kadar jih bo vezh fkupej fpravil, po tem naj nam jih s séliſham vred v Ljubljano pofhle, zhe fo té ravno she fúhe. Vfako séliſhe — rasun shitniga — nam bo prav prijétno; zhe je pa mogózhe, kake manj snane raftline s zvétjem vred pofláti, fe nam bo fhe bolj vftréglo. Potem bodemo vfe te iména is rasnih krájev tukaj vmetnim botanikarjem preglédati in pripodóbvati dali, in tako fzhafama, kolikor bo mogozhe, popolni flovénfki popíf séliſh dobíli. Ob fvojim zhafu bi fe ta popíf sa obzhno rabo natifniti in vfim Şlovénzam v roke podáti samogel.

V ti rezhi nam sopet duhovni gofpódje nar vezh pomagati samorejo; kér jih je veliko, ki fe s séliſharftvam (botaniko) pezhájo. Tudi grajfhaki, uzhitelji in drugi kmetovavzi fo k ti pripomozhi poprofheni. Kér pa k temu opravilu, sa ktérga tukaj profimo, ni potréba, de bi kdo fam botanikar bil, zhe le to ftorí, kar fmo sgorej rekli, bi nam vfak bravez nafhih „Noviz“ k temu delu lahko kaj pripomogel.

Torej napótvamo to profhnjo na vfe nafhe drage bravze, ne famo na Krajnfkim, ampak po vfih flovenfkih deshélah, sató, kér je to delo koriftu zeliga flovenfkiga naroda namenjeno.

S hvaleshnoftjo bodemo v „Novizah“ imena vfih tiftih dobrotnikov osnanili, ki naf bodo v ti namémbi prijasno podpirali.

Dr. Bleiweis.

V Ljubljani. Natifnil in saloshil Joshef Blasnik.